

WATERADERS

Hoe water opsporen ?

Johnny VAN BAVEGEM

Een wichelroedeloper kan gevoeliger zijn voor aardstralen dan voor waterionisatie of omgekeerd. Wie uitzonderlijk gevoelig is voor water kan zich daarin specialiseren en tot uitzonderlijke prestaties komen. Water zoeken op zich met al de kennis die er bij hoort, is op zichzelf een specialiteit.

In het begin van de vorige eeuw was daarin Georg Kitterman een waar fenomeen. Hij werkte voornamelijk voor de waterbevoorrading van de Duitse spoorwegen en kreeg bij zijn op pensioen gaan hiervoor van zijn overheid uit erkentelijkheid een bijzondere dienstpremie van 1000 DM.

Zijn dochter Emmy Kitterman moest in het waterzoeken voor haar vader niet onderdoen. Haar schattingen van diepte en debiet waren uitzonderlijk van precisie. Voor de geologen waarmee ze moest meewerken was haar kennis onthutsend en omringd van geheimzinnigheid.

Wateraders zoekt men op 7,8 of met een golflengte van 12,25 cm (= resonantiefrequentie van water, dewelke afgerond 2,45 GHz is). Het groot verschil met aardstralen is dat ze niet rechtlijnig zijn in hun loop. Ondanks hun kronkelende loop, lopen de adertjes grof gezien meestal parallel.

Ondergrondse wateraders lopen niet zoals bovengrondse beken steeds bergaf, zij vloeien op verschillende diepten mee tussen de lagen waartussen ze wegens hun mindere doorlaatbaarheid gevangen zitten. Soms gaan ze zeer diep en komen dan als warmwaterbronnen naar boven. De bovengrondse helling en de oppervlakte-afwatering stemt niet noodzakelijk overeen met de richting van de wateraders.

Met de wichelroede is het verschil tussen een aardstraal en een waterader te onderscheiden omdat de aardstralen schuin uit de grond komen en waterionisatie recht op het aardoppervlak te meten valt. De wichelroede hoeft het gemetene slechts een dertigtal centimeter lager en hoger te hermeten en indien de wichelroede driemaal op eenzelfde loodrechte afslaat, dan heeft men water (of elektriciteit).

Want we meten feitelijk het energetisch veld dat opgewekt wordt door de turbulentie van de watermoleculen, die door resonantie de watermoleculen in de luchtmassa boven de ader aan het trillen brengen. Opgelet, een onder spanning staande elektriciteitsleiding doet hetzelfde.

Bij het meten van water moeten we:

1. De evenwijdige adertjes opsporen, om goed het verschil te kunnen voelen tussen dieptevectoren en hoogte-index. Met de Lecherantenne meten we op 7,8 blauw. De vectoren liggen mooi evenwijdig met de waterader. De regelmaat van het patroon toont de ader in het midden aan. Bij hoger en lager meten hebben we boven de eigenlijke ader een loodrechte. De vector is schuin! Vermits de vectoren paarsgewijs aan beide zijden van de waterader te meten zijn, is het totaal aantal slagen steeds oneven.

In de praktijk wanneer men een vector gemeten heeft, onthoudt men de waarde, men zoekt de volgende vector op en volgens het gemeten aantal slagen dat men daar geteld heeft, gaat men in de richting van het kleinste aantal naar het midden van het spectrum toe. Men gaat zoveel vectoren voorbij als bij het laatste tellen.

Men kan nu controleren of het wel om een dragende golf gaat waar we boven staan, door op de twee polariteiten te meten of enkele vectoren op hun intensiteit nameten en zien of we in het midden maar één slag hebben.

Men kan eventueel ook houten latjes uitleggen en het evenwichtig beeld van de naar het midden toe steeds dichter bij elkaar liggende vectoren, toont uit zichzelf het midden aan.

De methode van pater Mermet (1866-1937) of de methode van de zeven parallelen.

Wanneer we zeer gevoelig meten en we nade-

ren de waterader, dan duiden we op onderlinge afstand zeven reactiepunten op 7,8 aan; als we er over heen gaan krijgen we langs die zijde min of meer het spiegelbeeld van de vorige zeven punten. De breedte van de ader ligt tussen de twee spiegelbeelden. De diepte stemt overeen met de gemiddelde afstand tussen de eerste en de zevende reactie.

De methode van Dr. Hartmann of de methode van de vier aankondigers. De onpare reactielijnen zijn intenser. Zo zoekt Dr. Hartmann op dezelfde wijze als in de vorige methode, met vier "aankondigers", de diepte te bepalen.

2. De richting ervan bepalen. Wanneer de wichelroede op een plaats water aangeeft, meet men enkele centimeters ervoor en nog enkele decimeter verder. De rechte tussen die punten geeft de loop aan. Men gaat boven de loop plaatsnemen en meet vlug, daarna draait men zich om en meet even vlug. De meting waar de straling door het lichaam moest, was het traagst en onduidelijkst. Op dat ogenblik keek men met de waterloop mee. Bij de snelle meting was men stroomopwaarts gericht. Bij zo een meting zal men de antenne zeer dicht bij het lichaam houden, voor de zonnevlucht. Gepolariseerd meten: Wanneer de aantoesing van de 7,8 langs rechts ook rechts is, en de aantoesing naar links links is, dan staan we naar de bron gericht. Men kan ook een absorptor op de waargenomen lijn leggen en zien of de kracht wordt tegengehouden of niet.

3. Kwaliteit bepalen: nagaan welke informatie het meebrengt; kan het reuma veroorzaken (9,6)?; invloed op het zenuwstelsel (4,15); wat geeft het voor het immunitiestelsel (3,75)?

4. Debiet schatten: wat is de breedte van de ader, geeft de ader van de parallelle adertjes de sterkste impuls, ligt ze op die ader die omringende waterputten of bronnen met elkaar verbindt? Vergelijk de kracht van de impuls met die van reeds gemeten stadswater in een tuinslang.

5. Regelmaat, hoe breed is de waterstroom tussen de twee oevers, hoe breed is de uitgespoelde holte (8,6)? Heeft ze scheuren of barsten in muren of drempels, vensterbanken of plafonds doen ontstaan?

6. Bepalen van de diepte. We plaatsen ons boven de waterader en vertrekken in om het even welke richting, mentaal de diepte bepalend. Waar de roede afslaat, is de afstand tot de ader gelijk aan de diepte. We plaatsen ons over de waterader met de voeten één meter uit elkaar en heffen de linker- en dan de rechtervoet op en tellen voor iedere tel een meter diepte en wachten tot de roede afslaat. We kiezen een goed herkenbare vector en meten hem met een hoge meting; we kloppen er loodrecht onder een paaltje (1,25 meter) in de grond. Een elastiekje dat rond het paaltje spant, verschuiven we tot op de hoogte waar de vector het paaltje doorkruist. Op de grond, wat meer naar de waterader toe, leggen we een potlood waar we dezelfde vector meten. Vanaf het potlood doen we twee metingen, de eerste de afstand tot de waterader, de tweede de afstand tot het midden van het paaltje. Door deze afstand deelt men de hoogte van het paaltje. De bekomen uitkomst vermenigvuldigen we met de eerste afstand en het resultaat van die bewerking is de diepte van het water.

7. Berekening van het debiet: boven de waterader de rechter- en linkeroever bepalen, uitgedrukt in centimeter, vermenigvuldigen met de hoogte, eveneens uitgedrukt in cm, en nogmaals vermenigvuldigen met de doorlaatbaarheidscoefficiënt van het soort aarde, geeft het aantal m³ per seconde.

Hoogteschatting van het water in de waterader volgens de aard van de ondergrond in vergelijking met de breedte, indien men die hoogte niet kan of wenst mentaal te bepalen:

- voor rotsspleten: 110%
- voor moeilijk doorlaatbare gronden: 80%
- voor halfdoorlaatbare gronden: 60%
- voor doorlaatbare gronden: 30%

Ter plaatse kunnen de getallen van deze richt-

lijngevende schaal naar boven of naar onder worden aangepast, volgens de aangevoelde intensiteit van de schurende kracht van het water.

Coëfficiënt:

- voor moeilijk doorlaatbare gronden: 0,001 (klei)
- voor halfdoorlaatbare gronden: 0,002 (klei-zand)
- voor doorlaatbare gronden: 0,003 (zand)

8. Kwaliteit van het water: Buiten het noodzakelijk advies van de door de staat aangestelde onderzoekslaboratoria, kan men onmiddellijk boven het lopende water de gedragen informatie napeilen. Zo kan men, ingesteld op bepaalde orgaanfuncties, er de positieve of negatieve invloed van dit bepaalde water op welbepaalde organen van te weten komen.

Ontstoren

Sterke wateraders doen muren en vloeren en zelfs arduinstenen barsten, men kan ze door de gebouwen volgen. Boven een waterader slaapt men onrustig. Kleine kinderen die boven een sterke waterader slapen, blijven bedplassen. Na verplaatsing van het bed is na enkele dagen het probleem voorbij. Zelfs bij volwassenen die boven een waterdragende breuklijn slapen, ontstaan er retentieproblemen.

Het energetisch midden waarop men ontstoort, ligt niet altijd in het midden van de waterader. Bij adertjes met zeer wisselend debiet, die bij weinig water zich verleggen naar hun diepst uitgesleten geul (dan eens links, dan eens rechts), is de ontstoring best uit te voeren in een normale, gemiddelde regenperiode. Zo werkt de ontstoring wel iets meer dan de helft van de tijd. Daar er in dit geval een breuklijn te meten is, trachten we op het smalste deel tussen de oevers in te grijpen, waar het energetische midden veel constanter is (dus nooit in bochten).